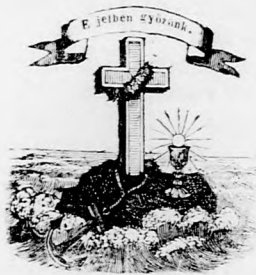

KATHOLIKUS NÉPLAP.

15. szám.

Pest, aprilis 13. 1853.

Megjelenik e lap hetenkint egyszer, Szerdán. Előfizethetni rá Pesten, a jó és olesó könyvkiadó-társulat ügynökénél: czukorutcza 6. szám, földszint, a szerkesztőségnél. Vidéken a cs. kir. postahivataloknál.

Dicsőség magasságban az Istennek, s a földön békeség a jó akaratu embereknek. Luk. 2, 14.

Előfizetési díj Budapesten kihordással félévre 1 ft. pp. vidékre postán, borítékban félévre 1 ft. 20 kr. pp. A lap szerkesztését illető levelek egyszerűen „a Katholikus Néplap szerkesztőségéhez” címezendők. (Pesten a központi papnöveldeben.)

Tévedések és hibák

II.

A keresztény oktatás.

A jóra röst keresztények azt tartják, hogy a keresztény-oktatásokon megjelenni nem szoros kötelesség, hanem ez kinek-kinek tetszésétől függ. Látjátok, kedves atyámfiai, így beszél némely ember és nem gondolja meg, milly iszonyú tévedést hirdet keresztény társainak! A keresztény-oktatásokban első helyen áll a prédikáció; de tartozunk-e hát ezt keresztényi kötelességből hallgatni? Azonnal látni fogjuk. Talán köztek is, kedves falusi atyámfiai, vannak olyanok, de hogy városokban vannak, azt bizonyosan tudom, kik lelkiismeretes dolognak tartják hétköznapokon is sz. Misét hallgatni s sokért nem mulasztanak azt el. Ez szent törekvés is! azonban csak nagy ritkán, vagy épen nem jelennek meg vasárnap és ünnepeken a keresztény oktatásokon, prédikáczió, holott a prédikáció vagyis Isten igéjének hirdetése lényeges része a sz. misének. Nemde, már a gyermek tanulja s tudja is, hogy „a sz. misének négy főrésze vagyon: az evangéliom stb.” A legelső is tehát az evangéliom, vagyis magyarul az ígéhirdetés, másképp prédikáció, melly bővebb és tanulságos magyarázatja a napi evangéliomnak. Ha tehát kötelesek vagyunk a sz. Mise hallgatására: úgy köteleztünk a predikációt is, mint lényeges részét hallgatni; mert képtelenség volna s ellenmondásba jönnénk magunkkal, a sz. misét egészen, ajtatosan és figyelmetesen hallgatni akarni s mégis annak egyik főrésztét mellőzni. Tekintsük e részben a kereszténység régibb századait, vagy csak más

tartományokat még korunkban is, és látni fogjuk, hogy a prédikáció csakugyan a sz. mise alatt az evangéliom olvasása után tartatott és tartatik: jeléül annak, hogy lényeges része. Hogy nálunk bevett szokásból a prédikáció közönségesen megelőzi a sz. misét, ezt onnan magyarázhatni, hogy némely helyen több egyházi férfiú lévén, nem ugyanaz prédikál, ki a szent misét mondja; másutt ismét időkimélet tekintetéből a többszöri öltözködés mellőzését; azonban e szokás mitsem bizonyít a hitigazság ellen, és nem ment fel bennünket a predikáció hallgatásának kötelessége alul.

Mások megjelennek ugyan a keresztény-oktatásokon, de ezzel aztán vége is mindennek: mert hiszik, miszerint puszta jelenlétökkel eleget tettek keresztényi kötelességöknek. Ezek ismét a külsőség emberei, a minék legkisebb érdeme sincs Isten előtt: ök csak a külsőt, a kéréget és nem a dolog velejét, lelkét keresik. Hallani lehet aztán tőlük: „ma ugyan szép, gyönyörű prédikáció volt.” És ha kérjük: minő igazság fejtegetteték a szent beszédben, vagy mi a tanulság a hallottakból? egy szót, de csak egy árva szót sem tudnak mondani. De hogyan is? hiszen ök csak a hóféhérségű karinget, vagy tán épen annak szalagját, a csillogó stolát nézték, a szónoklónak szép előadására, esengő hangjára figyelték, nem pedig a sz. beszéd foglalatjára, tartalmára; legfőlebb azt jegyezték meg magoknak, mit másokra alkalmazhatnak, habogy magok ama bűnökben nem szenvednének, ki ne látná be itt a tévedés nagyságát? Az ilyen külsőségeket kereső ember hasonlít ama balgataghoz, ki a gyümölcsnek jóságát, zamatját héjáról ítélvén meg, a legnemesebb fajokat, nem lévén olly tetszetős színök, kiirtá kertjéből.

De van olyan ember is, ki azt mondja: „nem kell mindent olly szorosán venni, mint a pap predikálja, neki ez kötelessége; de lám magok a papok sem tartják meg azt.“ Már ez aztán nem csak tévedés és hiba, hanem könnyelmű, igazságtalan beszéd! Igenis, épen olly szorosán kell venni a dolgot, mint az elmondatik a sz. beszédben. Ha ez nem volna így, akkor az igehirdetés nem volna egyéb színeskedésnél, szószaporításnál, mi nem csak a hely szentségét sértené, hanem magát Jezus tanítását hazudtolná meg; ez által Isten szolgája álnok és csalárd emberré fajulna, ki másképp beszél, mint megvan győződve s a jámbor hívőket tévútra vezetné: illy czímet pedig lelkiatyákra ragasztani, úgy hiszem, csak egy sem akaratja közületek. A fentebbi állítás épen úgy hangzik, mintha egy apa fiának mondaná: „Fiam! menj ki a szántóföldre az ekével és boronával, szántsd fel azt derekasán, aztán vedd el gabonánk legjavából és boronáld be, egyengessed el a hantokat szorgalommal.“ De a fiú nem venne olly szorosán a dolgot, mint édes apja monda neki, hanem csakúgy felibül harmadából szántogatna, a tiszta magbuza helyett amollyan ocsuféle sópredéket veine el, a boronát meg csak szél-tiben vontatná el a földön. No'iszen lenne is köszönet az aratásban! Illy köszönet fog lenni egykor annak aratásában is, ki nem olly szorosán veszi, amint az evangéliom nyomán a prédikációban mondatik, midőn Isten számot kérend sáfárságáról: majd ő is, mint ama felületes, gondatlan fiú, tiszta buza helyett, jóságos cselekedetek által szerzett érdemek helyett dudvát és konkolyt mutatand fel, és magának jutalom helyébe a kárhozatnak kínait fogja beszerezni örökidőkre! „De lám magok a papok sem tartják meg.“ Erre csak azt mondom: ha tán találkozik is ollyan lelkipásztor, ki a hirdetett evangéliumi igazságoktól egyben másban eltér, ezen eltérés mindenkor kárhozandó; mert megsértése a törvénynek, törvényellenes tett s azért nem jogosít fel senkit hasonlók elkövetésére; azonban egyesek sokszor nagyító üvegen nézett hibáját annyi istenfélő, jámbor és erkölcsös életű férfúra tolni, s azt általánosán a papságra ruházni, valóban vakmerő, szeretetlen, igazságtalan ítélet, nem keresztény ember, de még ellenfeleink szájába sem való! Meg kell ugyanis fontolni, miszerint a pap is ember, ki gyarló s a bűn kísérteteinek szintűgy ki van téve, mint más; mert midőn az egyházi rend szentségét felvette, nyert ugyan Istentől malasztot, kegyelmet, hogy szent kötelességeit hiven pontosan, a hivek épülésére teljesíthesse, de azért a mindnyájunkkal közös emberi gyarlóság alul

fel nem mentetett: Úgy de nem is ez a baj, kedves atyámfiai: megmondom én, miben áll a dolog! Amaz atyánkfia, ki olly szeretetlenül beszél és hinti a konkolyt, más köpenyével akart takarózni, hogy fel ne ismertessék; mivel ő nem Isten igéje szerint él, nem az igaz uton jár, hanem mellékes tiltott ösvényen bogdácsol, ezért akarja a világgal elhíttetni, hogy nem kell olly szorosán venni a dolgot, mint a pap predikálja. Talán bizony elevenére tapintottak, és nem tudva is rápirítottak a sz. beszédben?! Gondolom, most már tudjuk, hányadán vagyunk böles atyánkfiával!

Majdnem így vagyunk a vasárnap délután tartani szokott keresztény tanítással is; itt is ezer a kifogás, csak hogy kibujhassanak alóla. Halljuk csak! Mátyás gazda azt mondja: „A katekizmus gyermekeknek való, járjanak ezek tanításra, én már kötöttem alóla.“ Hogy a gyermeknek való a katekizmus, az igaz; mert már zsöngé korában kell az emberrel sz. hitünk igazságát megismertetni, szívébe oltani, hogy aztán élete gyümölesöző legyen; de hadd szóljunk mi is hozzá. Nemde keresztény barátim, a fiatal esemetét tetszésünk szerint lehet hajtogatni; a vén fát pedig megmozdítani is nehéz dolog? Ezt sokszoros tapasztalásból tudjuk; de tudjuk azt is, miszerint a esemete tenyésztését könnyen, kevés fáradsággal, legfőlebb egy karó hozzászúrásával, vagy ha vad volna, egy ágacska beoltásával eszközölhetjük, néha néha még utána nézünk és megvan az egész dolog; de bezzeg a vén fával meggyült bajunk! törzsökétől egész csuesesáig ezer a dolgunk vele. A törzsököt körül kell ásunk, hogy új életerőt szívjon magába gyökerei által az eső nedvességéből; a eserepes kérget tisztogatnunk, vakargatnunk kell és a benne megfészkelte férget kiöldösnünk, néha még a törzsökből is, a hová berágta magát, nagy fáradsággal kivájnunk; most jönnek a száraz és egymásba nőtt ágak, meg a fattyuhajtások, ezeket nyesegetni, irtani vagdalni kell, de még a termő ágakat is szorgalmasan megvizsgálunk, a penész és hernyótól tisztogatnunk, hogy ekképen gyümölesőt is hozzon. Milly nagy a különbség a esemete és a vén fa között! A példázat értelme ez: a esemete a gyermek, a vénfa a meglett ember. És csakugyan így áll a dolog. A gyermek oktatása, hogy azt felfogja és emlékezetében megtartsa, szívében megőrizze, nem nagy fáradságba kerül; mert lám a gyermek esze s szíve igen fogékony, hajlandó a jónak befogadására s nem ismervén még a bünt, nincs is veszély, hogy ártatlan szíve olly könnyen megmetyélyeztessék. Illő felvigyázat és a szülői gond mellett szemlato-

mást fog gyarapodni s előmenni a jobban. De lám egészen másképp van ez a meglett embernél! Az életbajok és sokszor nyomasztó viszonyok által esze s szíve eltompul, fogékonytalanná válik, ezeket fel kell tehát frissíteni a keresztény tanításban előforduló hitigazságokkal, hogy azokból táplálékot, erőt, vigasztalást nyerhessen, újra feléledjen. A megízlelt érzéki örömek, élvezetek vastag kérget vonnak szívére, melly alatt a bűnnek emésztő férgé rejtezik, s nem egyszer magát egész a szívnek mélyéig berágja, ott pusztít és emészt, kirágja mindazon részeket, mellyek a jónak az erénynek elfogadására alkalmasak volnának. Ezen férget az örökigazságok kétélű kardjával, a lélekkrázó s örökkárhózzal fenyegető igékkel, miket maga Jézus hirdetett, ki kell és csak a tanítás alkalmával lehet kivágni, előlenni s ezzel a bűnbe sülyedett embert Isten ítéletétől megmenteni. Az ellenséges életviszonyok, a gyűlölség és harag, a bűnre szolgáló alkalmatosság, a rossz példák mind megannyi fattyusarjak, erkölcsi életünkön csorbát ejtő idegen részek, miktől szabadulnunk kell, hogy gyümölcsöző legyen életünk; a társasági kinövések és a rossz társaság a fakadó jót elnyomó penész és vésztes hernyók, mik már csirájában emésztik fel azt, miből kívánatos gyümölcs teremne. Mindezeket folytonos oktatás, intés, buzdítás által lehet csak tőlünk távol tartani s az embert a jobban megőrizni. Már most aztán mondja valaki, hogy a meglett embernek nem kell a tanítás?! hiszen legegyszerűbb is ismernünk kell keresztényi kötelességeinket, mi egyedül oktatás által eszközölhető, hogy azokat aztan híven teljesítsük: ezért a katekizmus magyarázatja, sz. hitünk sommáját foglalván ez magában röviden, nemesak gyermekeknek, hanem és leginkább a megletteknek szükséges, kik érett ésszel bírván, az előadott igazságokat, minők: Isten, magunk s felebarátunk iránti, valamint állásunk és hivatalunk kötelességei, érdemök szerint felfoghatják, a tanulságot belőlük kivonhatják, hogy ezek szerint intézzék életüket. Igaza van-e tehát Mátyás gazdának, midőn csak úgy odaveti, hogy ő kinőtt már a tanítás alul. Tévedés van a dologban; hiszen éppen az ilyeneken van legtöbb, a mit tisztogatni, nyesegetni, vakargatni kell. De menjünk tovább.

Garay.

Élő templom.

Az alkotott világ
Diszében állá már;
S az égi mű felett
Fénylett a napsugár.

S az Isten végtelen
Kegyelmi zálogul,
Az embert szentelé
Föl élő templomul:

Égő szövétnekül
Világít ott az ész,
Derúsugáritól
Körében fény tenyész.

Oltárnak emelé
Keblében a szívet;
Haragnak önteté
A lelksiméretet;

Hogy ünnepélyesen
Emelne hangokat,
Ha benne lángoló
Erény az áldozat.

Hogy búsan kongana
Halotti énekét,
Panasz síralmival
Megrázva mindenét;

Ha ott haláljelül
Bűnök zsengene;
S nem volnál, Istenem!
Vezérlő szelleme.

Sujánszky A.

A bécsi katolikus mesterlegény-egyletnek alapszabályai.

Miután biztos tudomásunkra esett, hogy Magyarhon több városaiban is készültek tétetnek a mesterlegény-egyletek behozatalára: kedves dolgot vélünk tenni, ha a bécsi mesterlegény-egylet alapszabályait közöljük

Jelszó. Vallás és erkölcs, munkásság és szorgalom, egyesség és szeretet, vidámság és tréfa.

Czél. Erőteljes, vallásos és polgári érzet és élet felélesztése és ápolása által kiművelni a bécsi kath. mesterlegényeket, hogy így derék és becsületes mesterekké legyenek.

E czélra vezető eszközök. Nyilvános előadások, vallás- és egyéb szükséges és hasznos ismeretekbeni oktatás, ének, illő iratok olvasása, egymás közti beszélgetés és mulatozás, a keresztény kath. kötelességek lelkiismeretes betöltése által, közös épületesség.

Az egylet szervezete. I. §. Az egylet előljáróság- és tagokból áll. A) Az előljáróság. II. §. Az előljáróság kétfelé oszlik: a) szorosabb értelemben vett; b) pártoló előljáróságra.

nak bármilly néven nevezendő összes vagyona a Paulai szent Vinczéről nevezett irgalmas nénikék bécsi betegápoló intézetére száll.

B) Az egylet tagjai.

XX. §. Az egylet tagja lehet minden nőtlen, katolikus bécsi mesterlegény, ki legalább tizen-nyolcz éves és feddhetlen életet él, vagy csak élni is eltökéllette magát.

XXI. §. Ki az egylet tagja kíván lenni, az elnöknel kell magát jelentenie. Azután, husz p. krt fizetvén az ünnepi pénztárba, tüstént beiratik az ajánlandók rovatába, s kezébe szolgáltatik a bejegyzési lap. Ha négy hét lefolyása alatt semmi alapos kifogást ellene nem tehetnek, valóság-gal taggá vétetik föl. Ha azonban alapos kifogás volna ellene. — mi pedig csak az elnöknel és titkosan történhetik, — akkor az illető rovatból kitöröltetik, visszakapja beadott pénzét, s az egyletbei lépéstől eltiltatik.

XXII. §. A magát jelentő azon naptól kezdve, mellyen neve az ajánlandók rovatába iratott, joggal bir a bejegyzési lap előmutatása mellett az egylet gyűlésein, és a tehetsége s kedve szerint kiválasztott tanításokon megjelenni; de mégis, mielőtt valóságos taggá lenne, nincs joga az egyleti választásokon a többivel szavazni.

XXIII. §. Az elnök által minden hónap első vasárnapjának estéjén, valóságos tagokul vétetnek föl azok, kik a mult hónapban bejelenték magukat s szabadságot nyertek a beléphetésre. A fölvert tag neve, szülőföldje, állása, kora és lakhelye a tagok névjegyzékébe iratik, s az újtag kezébe kapja az egylet-lapot. Ennek érvényesség okaért az egyleti rovat folyó száma, az elnök aláírásával és az egylet pecsétjével kell el látva lennie. Az elutazó tagok lapjai elbocsátójegygyel jeleltetnek. Minden tag köteles az egylet-lapot magával hordozni, hogy mindig valóságos tagként igazolhassa magát. A későbbi lakcsere az elnöknel lesz bejelentendő.

XXIV. §. A fölvert tag fölvételi napjától kezdve, köteles a havonkénti hat p. krt az ünnepi-pénztárba lefizetni. A ki e járandóságot három hónap alatt le nem fizetendí, kitöröltetik az egylet névjegyzékéből.

XXV. §. Minden nyilvános, a jó hirnevet homályosító vétség elégséges a tagot az egyletből kizárni. Ide értendő névszerint, a natóság által megbüntetett erkölestelenségen kívül, különösen a tisztátalan házak és személyek látogatása és az ezekkel társalgás.

XXVI. §. Ha valamelly tag, valamikép gonosz utra csábitaná tagtársát, az minden késede-

lem nélkül kiesapatik az egyletből s annak idejében neve is tudtokra adatik a tagoknak.

XXVII. §. A tagok által az egyleti termen kívül elkövetett kihágásokat csak az elnöknek s ezt is titkon kell feljelenteni.

XXVIII. §. Az egylet tagjai kötelesek egymást kitelhetőleg megóvni a gonosztól, úgyszint a kitudott rosszat az elnöknek bejelenteni, hogy ez vagy elhárítassék, vagy legalább az egyletre nézve károssá ne váljék.

Jegyzet. Említai sem kell, hogy az egymásrai erkölcsi felvigyázás, habár jogos, de mégis mindig testvéreleg kimélő legyen.

XXIX. §. A ki a szabályok áthágása által bünössé lön, először az előjárók által szépen megintetik; ha erre nem hallgat, feljelentetik az elnöknek. Ha ennek szavára sem hajol, mindentovábbi halogatás nélkül kiküldetik az egyletből.

XXX. §. Az egyletből kiküldött és kiesapat-tak visszavétele a XX. s következő §§. teljesítésétől, valamint az előjárók véleménye- és tagok megegyezésétől függ.

Az egylet gyűléseiről.

XXXI. §. Az egylet terem, vásár és ünnepnap, reggeli 10 órától egész a törvényes esti kapu-esukásig, köznapokon pedig a munka szüneti esti órákban, szinte a fentemlitett ideig, az egylet minden tagjának nyitva áll.

XXXII. §. Az előjáróság félévénként szabja ki a tan-tervet. A tan-terv az egylet-teremben függesztetik ki.

A tanítás eloszlik:

- a) vallástanra,
- b) egyházi s világi ének, —
- c) olvasás, irás, fogalmazás és számolás,
- d) rajzolás és mintazás, —
- e) földirat és történelem — végre
- f) természettanra, különös tekintettel a különféle kézművekre.

XXXIII. §. A ki bizonyos tanításban részesülni akar, az illető tanárnál kell magát jelentenie, s annak rendelkezéseit elfogadnia.

XXXIV. §. Vasárnap esténként mindnyájan összejönnek a tagok, ekkor nyernek oktatást a vallás tanból, úgyszinté különféle érdekes tan-szakokból előadások fognak tartatni, és egyházi s világi dalok énekelteini.

XXXV. §. A törvényesen megállapított tan-órák és előadásokon kívüli idő, az egylet könyvtárából veendő olvasmányok és tisztességes mulatásra van szánva.

Előadásokat csak a tárgy előleges bejelentése után, s csak az elnök engedelmévvél tarthatnak a tagok. Az ország dolgairól való tanakodás

III. §. A szorosabb értelemben vett előljá-
rás, melyhez az egylet közvetlen kormánya
tartozik, áll: a) elnök, b) alelnökből, s ezeknek
katholikus áldozároknak kell lenni, c) főtanítók,
d) titoknok, e) pénztárnok, f) idős (senior) és
g) rendezőkből.

IV. §. A pártoló előljá-
rás, melynek kö-
lelessége az egylet anyagi jólétét kielégítőleg
biztosítani, áll a) helybeli alkalmas és az egylet
érdekeit előmozdító polgárokból, b) az egylet
olgy jöteveiből, kik bizonyos évenkénti összeg
által az egylet költségeiben részt vesznek.

Az elnökről.

V. §. Az elnököt az összes előljá-
rás, tulajdonképen a szent ügy felvállalására kéri.

VI. §. Ő atyja az egyletnek, s mint ilyen
helyet foglal az előljá-
rás nem különben a tagok
közé is. Hozzá tartozik éber, atyai gondoskodás-
sal utána nézni, vajon az alapszabályok az egy-
let szellemében kezeltetnek-e? — Az előljá-
rás ülésen övé az első hely, s a vélemények meg-
oszlásakor döntő szavazattal bír. Az ő tudtán s
megegyezésén kívül, az egyletet illető dolgok-
ban semmit rendelni, vagy véghezvinni nem le-
het. Ő nevezi ki az alelnököt, gondoskodik a
szorosabb értelemben vett előljá-
rással egye-
temben, az oktatás felosztása felől, ezzel együtt
felvigyáz a kiadandó vagy megszerzendő iratok-
ra, hírlapok és könyvekre, és a mennyiben ezek
halasztást nem szenvednének, ezzel együtt ő te-
szí meg az általános rendeleteket az egylet szá-
mára. Ha pedig halasztást szenvednének, akkor
úgy cselekszik, mint legjobbnak itéli, a hozott
rendeleteket azonban utólagosan az előljá-
rás elé kell terjesztenie.

VII. §. Hivatalát határozatlan időig viseli.
Ha lemondani akar, ebbeli szándokát legalább
hat hónappal előbb tudatnia kell az előljá-
rással. Ettől csak rögtöni hivatal-változtatás tehet
kivételt.

A szoros értelemben vett előljá-
rásról.

VIII. §. Az elnök, a szoros értelemben vett
előljá-
rás meghallgatása után felkérndi a ha-
tározott tanszakok ingyen-tanárait, s az egylet-
nek előterjesztendi. Ezek bizonytalan időig ma-
radnak hivatalukban, lemondásuk előtt azonban
legalább négy héttel e végett jelenteniök kell
magukat az elnök előtt.

IX. §. A titoknokot az előljá-
rás választja, bizonytalan ideig viselndi hivatalát, s
az előljá-
rás ülésben a jegyzőkönyvet, s az
elnökkel az egyleti ügyeket illető levelezést ve-
zetndi.

X. A pénztárnokot az előljá-
rás választja,

ez kezeli az egylet vagyonát, s az előljá-
rás előtt évenként számot adand.

XI. §. Az egyleti idősbet a mesterlegények
választják a tagok közül, s ez is határozatlan
ideig viselndi hivatalát. A választás érvényes-
sége az elnök helybenhagyásától függ. Az egy-
leti idős veszi át a beadásokat és az ünnepi
pénztár havonkénti jövedelmeit, melyek az egy-
leti ünnepek költségeinek fedezésére rendelvek.
Ezeket havonként az elnöknel létező pénztárba
adják át. Félévenként nyilvánosan számot ad az
egyletnek a bevétel és kiadásokról.

XII. §. A rendezőket félévenként, az ünnepi
pénztári számadások és az egylet felöli jelentés
után, szótöbbséggel választják a mesterlegények,
a választást az elnök erősíti meg. A kik már hi-
vataloskodtak, újra megválaszthatók. A rendező
száma, a jelen szükséghez képest, tizenket-
tőre határozott meg. Ezeknek köteleességek fel-
vigyázni, vajjon az egylet szabályait pontosan
teljesítik-e a tagok, s a békét és rendet kell fen-
tartaniok. Mint képviselői az egyletnek, vala-
mint az idős is, a tagok kívánatait az elnök
előbe viendik. Ha valamely rendezőnek még hi-
vatalideje alatt kellene kilépni az egyletből, a-
vagy köteleességét elhanyagolná, az elnök, a még
hátralevő időre pót-rendezőt nevez ki.

A pártoló előljá-
rásról.

XIV. §. A pártfogó előljá-
rást a szoros ér-
telemben vett előljá-
rás terjesztendi elő az egye-
temes előljá-
rással, s ez utolsó-
tól küldendő kö-
vetség kérendi föl az abba-
i belépésre.

XV. §. A pártoló előljá-
rás rajta lesz, hogy
az egylet külállapotja rendben legyen, s anyagi
jóléte biztosítassék; pártoló előljá-
rás helyük
és szavuk van az egyetemes előljá-
rás ülés-
ben, joguk van minden vé-
gzeményekhez hozzá-
szólni, az egyletet bár mikor meglátogatni, s
általában mindabban, mi az egyletben történik,
vagy véghezvitetik, részt venni. Ők minden illy
alkalommal megkapják rendes tiszteleti helyüket.

Az egyetemes előljá-
rásról.

XVI. §. Az egyetemes előljá-
rás (t. i. a szo-
ros értelemben vett és pártoló előljá-
rás) a mes-
terlegények kizárásával, egyedül rendelkezhetik
az egylet vagyona, s netalántán bekövetkezendő
felosztása fölött.

XVII. §. Az egylet netalántani felosztásának
végelhatározására legalább is tizenkét jelenlevő
előljá-
rás szükséges, s a felosztás a magas cs. kir.
alsó ausztriai helytartóságnak tudtára adandó.

XVIII. §. Minden szabály-változtatás a ma-
gas cs. kir. helytartóság jóváhagyásától függ.

XIX. §. Az egylet felosztásának esetére, an

nak bármilly néven nevezendő összes vagyona a Paulai szent Vinczéről nevezett irgalmas nénikék bécsi betegápoló intézetére száll.

B) Az egylet tagjai.

XX. §. Az egylet tagja lehet minden nőtlen, katolikus bécsi mesterlegény, ki legalább tizen-nyolcz éves és feddhetlen életet él, vagy csak élni is eltökéllette magát.

XXI. §. Ki az egylet tagja kíván lenni, az elnöknél kell magát jelentenie. Azután, husz p. krt fizetvén az ünnepi pénztárba, tüstént beiratik az ajánlandók rovatába, s kezébe szolgáltatik a bejegyzési lap. Ha négy hét lefolyása alatt semmi alapos kifogást ellene nem tehetnek, valóság-gal taggá vétetik föl. Ha azonban alapos kifogás volna ellene. — mi pedig csak az elnöknél és titkosan történhetik, — akkor az illető rovatból kitoröltetik, visszakapja beadott pénzét, s az egyletbe lépéstől eltiltatik.

XXII. §. A magát jelentő azon naptól kezdve, mellyen neve az ajánlandók rovatába iratott, joggal bír a bejegyzési lap előmutatása mellett az egylet gyűlésein, és a tehetsége s kedve szerint kiválasztott tanításokon megjelenni; de mégis, mielőtt valóságos taggá lenne, nincs joga az egyleti választásokon a többivel szavazni.

XXIII. §. Az elnök által minden hónap első vasárnapjának estéjén, valóságos tagokul vétetnek föl azok, kik a mult hónapban bejelenték magukat s szabadságot nyertek a beléphetésre. A fölvetett tag neve, szülőföldje, állása, kora és lakhelye a tagok névjegyzékébe iratik, s az újtag kezébe kapja az egylet-lapot. Ennek érvényesség okaért az egyleti rovat folyó száma, az elnök aláírásával és az egylet pecsétjével kell el látva lennie. Az elutazó tagok lapjai elbocsátó-jegygyel jelettetnek. Minden tag köteles az egyletlapot magával hordozni, hogy mindig valóságos tagként igazolhassa magát. A későbbi lak-csere az elnöknél lesz bejelentendő.

XXIV. §. A fölvetett tag fölvételi napjától kezdve, köteles a havonkénti hat pgő krt az ünnepi-pénztárba lefizetni. A ki e járandóságot három hónap alatt le nem fizetendi, kitoröltetik az egylet névjegyzékéből.

XXV. §. Minden nyilvános, a jó hírnevet homályosió vétség elégséges a tagot az egyletből kizárni. Ide értendő névszerint, a natóság által megbüntetett erkölcstelenségen kívül, különösen a tisztátalan házak és személyek látogatása és az ezekkel társalgás.

XXVI. §. Ha valamelly tag, valamikép gonosz utra csábitaná tagtársát, az minden késede-

lem nélkül kiesapatic az egyletből s annak idejében neve is tudtokra adatik a tagoknak.

XXVII. §. A tagok által az egyleti termen kívül elkövetett kihágásokat csak az elnöknek s ezt is titkon kell feljelenteni.

XXVIII. §. Az egylet tagjai kötelesek egymást kitelhetőleg megövní a gonosztól, úgyszintte a kitudott rosszat az elnöknek bejelenteni, hogy ez vagy elhárítassék, vagy legalább az egyletre nézve karossá ne váljék.

Jegyzet. Emlitni sem kell, hogy az egymásrai erkölesi felvigyázás, habár jogos, de mégis mindig testvérileg kimélő legyen.

XXIX. §. A ki a szabályok áthágása által bünössé lön, először az előljarók által szépen megintetik; ha erre nem hallgat, feljelentetik az elnöknek. Ha ennek szavára sem hajol, mindtovábbi halogatás nélkül kiküldetik az egyletből.

XXX. §. Az egyletből kiküldött és kiesapottak visszavétele a XX. s következő §§. teljesítésétől, valamint az előljarók véleménye- és a tagok megegyezésétől függ.

Az egylet gyűléseiről.

XXXI. §. Az egylet terem, vasár és ünnepnap, reggeli 10 órától egész a törvényes esti kapu-csakásig, köznapokon pedig a munka szüneti esti órákban, szinte a fentemlitett ideig, az egylet minden tagjának nyitva áll.

XXXII. §. Az előljaróság félévénként szabja ki a tan-rendet. A tan-terv az egylet-teremben függesztetik ki.

A tanítás eloszlik:

- a) vallástanra,
- b) egyházi s világi ének, —
- c) olvasás, irás, fogalmazás és számolás,
- d) rajzolás és mintázás, —
- e) földirat és történelem — végre
- f) természettanra, különös tekintettel a különféle kézművekre.

XXXIII. §. A ki bizonyos tanításban részcsülni akar, az illető tanárnál kell magát jelentenie, s annak rendelkezéseit elfogadnia.

XXXIV. §. Vasárnap esténként mindnyájan összejönnek a tagok, ekkor nyernek oktatást a vallás tanból, úgyszinté különféle érdekes tan-szakokból előadások fognak tartatni, és egyházi s világi dalok énekelteini.

XXXV. §. A törvényesen megállapított tan-órák és előadásokon kívüli idő, az egylet könyvtárából veendő olvasmányok és tisztességes mulatásra van szánva.

Előadásokat csak a tárgy előleges bejelentése után, s csak az elnök engedelmévvl tarthatnak a tagok. Az ország dolgairól való tanakodás

(politizálás) és veszekedés mindörökre elvileg kizáratik az egyletből.

XXXVI. §. Miután az egylet célja különösen a vallás, a hitérzelem és élet ápolása, azért, mint e célra vezető főeszköz, ajánlatik a tagoknak: miszerint az egyleti kerület plébánia-templomában közösen áldozzanak, és pedig 1) karácsonkor, 2) az egylet ünnepén, melly mindig egyelőre meghatározott vasárnapon, s az egyházi hatóság jóváhagyásával fog tartatni, június vagyis sz. Iván havában, — 3) az őrangyalok ünnepén (Szent-Mihály hó első vasárnap). Az egylet egyházi védjeül, vagyis pártfogójául Szent József, a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevelő atyja választatott.

Jegyzet. A husvéti szent áldozáshoz járulni, minden tagnak különös köteletségévé tétetik.

Chinai Missio.

Huot urnak, a „Külföldi missio-társulat” tagjának levele Louquet heseboni püspök Urhoz.

Jun-nan, Maius 10. 1851. Kegyelmes püspök ur! Tudván, milly igen érdeklő apostoli szívet minden, mi isteni Megváltónk dicsőségét, a lelkek üdvét, és társulatunk becsületét előmozdítja, megvagyok győződve arról, hogy pár pillanatra való élvezetet szerzek önnek, ha megküldöm azon örvendetes tudósítást, mellyet Filomelie püspök ur épen most közölt velem. Ezek a püspök urnak saját szavai: „Van szerencsém önnek fájdalommal, de egyszersmind örömmel jelentenem Vachal ur, és „Ouse”-je (hitelemző) halálát. Mindketten ugyanazon napon költözének jobb létre, vagy megfojtották, vagy megmérgezők őket börtönökben. Szeretett tisztársunk elfogatását már néhány nap óta tudtuk Tong-King határán történt az, egy új keresztény községben, mellyet ott nem rég alapította. Harmadik osztályu Mandarinnal találkozott ott, ki, mert Kantonból származott oda, nem szenvedheté az europai missionariusokat. Már első napon igen méltatlannul bántak vele, és iszonyún megbotozták talpát. Vachal ur és hitelemzője körülbelül April első napjaiban ölettek meg, három hónapi fogság után. Más két keresztény, kik azért küldettek hozzá, hogy számára segélyt vinnének, hasonlókép befogatott, s minő sors vár rájok, nem tudjuk; hihetőleg ugyanazt kell kiállniok, mit atyjok Jezus Krisztusban kiállta. Ilyen a pogány igazság! A Mandarin alkalmasint félt kissé, mert szerződés ellenére bánt így a missionariussal, s hogy a kelepezből kigázolhasson, nyilvános kihallgatás nélkül öleté meg azt, embeveivel együtt. Adja Isten, hogy később mi is ugyanazon halállal muljunk ki! Vértanúk vére, a kereszténység magva. A gonosz lélek sokkal többre becsüli a nagy számú chinai népet, hogy sem véres harez nélkül hagyná azt elragadtatni, és egy év óta különösen Vachal ur volt üldözete tárgya. Maga a hite több ízben kísértetett meg, de különösen egy alkalommal, mit én most jelen elmondok, mint azt nekem drága barátom, s az ott jelen volt keresztények a történet után néhány napra elbeszélétek. Mult évben, körülbelül e tájban, keresztete ő meg egy kereszt-

tény községben, közel a fővároshoz, husznál több fölntet egyszerre. Ez elég volt a mandarint fölböszíteni. Különbben meg olly nagy szárazság volt akkor, hogy sok helységben a szükséges ivóvíz híján is voltak, és tarthatak a vetések végképeni kiveszésétől, s pedig olly nagy darab földön, melly a fővárasnak majd felét látá el rizszel. A pogányok már ötven nap óta esedeztek isteneikhez esőért; körmeneteket tartottak, áldoztak, mindezekben pedig kiesi, nagy, szegény, gazdag, az utolsó koldustól az első mandarinig mindnyájan résztvettek. Mindenhol földre borultak, s mind valaha, hallható volt a kiáltás: „Baal (hamis isten) hallgass meg minket.” De most is az történt mint valaha. Baalnak csak földfülei vannak, mellyek nem hallásra alkattattak. A keresztények, természetesen nem vettek részt e külső vallási szertartásokban. Végre, midőn a pogányok haszontalan fáradaimaikba beleuntak, a jövendő mondot kérdezék meg, mi volna tulajdonképen oka e nyomornak, és a jósda feleletéből azt vélték kivethetni, hogy a keresztények volnának oka, s hogy, ha a rosszat eltávolítani akarják, ezeknek is részt kell venniök a babonás hitben, s térdeiket meghajtaniök a bálványok előtt. E hir villámgyorsasággal forgott szájról szájra, mire a közel fekvő városba siettek, ezereknint gyülekeztek össze, s ott gyorsan végzetté lön: a keresztények tartoznak a többiekkel egyesülni az eső lecsdésére, vagy pedig vallásmesterökkel, Vachal ural együtt minden késedelem nélkül megégettetnek; mert minden bizonnal ok okai e szárazságnak, minthogy az előbbi években, midőn a mennyei ur vallása e tájban ismeretlen volt, soha sem tapasztaltatott az istenek haragjának hasonló következménye. Ez volt most az általános nézet. Ekkor egy 80 éves tiszteleteméltó öreg, különben buzgó keresztény, teljes hittel, melly hegyeket tesz által, a tömeghez lépett, s annak vezetőihez fordulva, ekkép szolt hozzájuk: „Ne féljete, él a menny ura, s csak egygyedül ez küldheti el a kívánt esőt, csak három napot kérek még tőletek, hogy az alatt mi keresztények forró imákkal kérhessük és kaphassuk meg az esőt; ti egy részről azzal fogtok segíteni bennünket, ha a hozzá szükséges időt megadjátok.”

„Tűzsetek ki valami alkalmas helyet, hol egybejöhethetünk, hogy mindenitek meggyőződhessek, mi szerint isteni tiszteletünkön csak tiszteletreméltó történik.” — „Tetszenek pagodáink” (pogány templom) válaszolák gyorsan a pogányok. „Igen, de azon kikötéssel, hogy isteneitek a keresztnek helyet engedjenek.” Elgondolhatja püspök ur, hogy ez hamar elfogadtatott; egy pillanatban minden kész volt. A legközelebbi pagodába szaladnak, a benne volt szegény fa istenkék csakhamar az ablakokon és ajtókon kihányatnak a nélkül, hogy vívőik legkisebb kegyeletes kiméletet tanusítottak volna irántuk; valóban nem volt ünnepnapjok, a keresztény jelek pedig tüstint helyet foglalának. — Másnap kelle az imának kezdődnie.

Az egész dolog elintéztetett tehát, csak még Vachal ural akartak szólni; már már éj vala. „Megvallom, monda nekem később e drága tisztársam, miután mindent kikérdeztem és megtudtam volna, nyugtalan valék. A többiekkel engem is meghítak, senkinek sem volt most többé titok otlétem, és a legparányibb jel, a legkisebb felhőske sem mutatkozott, mellyből csak némileg is lehetett volna következtetni az olly ünnepélyesen megígért esőre; mind a mellett én Isten, és jó anyja karjaiba vetém magamat és ismét nyugodt levék.” Másnap általános böjt volt, a sz. mise után, melly a keresztény község imaházában tartatott, kezdődött a körmenet, mellyen a sz.

litániák énekeltek; a keresztet mély tisztelettel vivé egy ujonnan keresztelt ünnepi ruhában, a többi keresztény ezt követé, Vachal ur pedig karingben stolával zárta be a sort. A pogányok hallgatva állottak köröskörül. A főnnevezett helyre érkezvén, az esőért könyörgő közönséges imát mondák el, s ezután kiki saját ájtatosságát végzé egész délig. Ekkor a pogányokra jött a sor; ezek a keresztényeknek, kik közösen etetteket, szolgáltak, Vachal urnák külön asztal terített, és nem mentek el elébb, míg mindennek vége nem volt. Az ég még semmit sem változott.

Második, harmadik napon ugyanazon imák, ugyanazon összegyülekezése a pogányoknak, de még mindig ugyanazon szárazság. A pogányok már mormogni kezdtek, s némelly keresztény Vachal urnák már tanácslá, hogy máshova fusson. Ekkép kedves új kereszteltjeit azon nagy veszélynek tette volna ki, mellynél fogva azok, vagy a babonába visszaestek volna, vagy a pogány csoport azokat leölte, s minden kitelhető káromlatokat hányt volna az evangélium ellen. „Isten a benne bizókat még soha sem hagyta el” vala Vachal ur válasza, s néhány pillanat múlva ott is volt az igazolás. Az ég beborult, erős zivatar támadt, csak úgy szakadt az eső, s másnap a pogányok mind elvethették rizsföldeiket; a pogányok most áldák a keresztény nevet, és tisztelik Istent, ki az egek fölött uralkodik.

Katholikus hitélet.

XXV.

Nagyvárada, apr. 3. „Adjátok meg a császárnak, a mi a császáré.” Ez Üdvözítőnk parancsa; e parancsot mint vittük keresztény életünkbe által, örök tanuja az imént mult husvét másod napja. Mert a mint Császár s apostoli királyi felségét, kit kiesintől öregig személyesen van szerencsénk ismerni, hallottuk Isten esodálatos gondviselése által sebeiből felgyógyulva lenni, beheggettek a legmagasabb szenvedő iránt bánatos részvétellel érző szívünk sebei is, s azért nagyméltóságú Szaniszló Ferencz főpásztorunk atyai felhívására megkönnyebbülve, lelki örömben siettünk a mondott napon székesegyházunkba, hogy a jó Istennek lerójuk hálánkat felséges arunknak visszaadott legbecesebb egészségeért. Fényes és népes volt aszent egybegyülekezet. A hálaadó sz. mise áldozatot püspök ő excellentiája, főtiszt. nagyprépost Györfy László, Junák István, Oswald Ferencz apát, Haresarik György, Csomák Emanuel és Rácsék János kanonok urak számos egyháziak fényes segéd szolgálata mellett mutatá be. A es. k. katonaság és tisztviselőség helyben levő teljes számának példás jelenléte, a minden rangu és koru buzgó népsokaság megtölték a roppant tág egyházat, s lelkéből imádkozott mindenki azon sz. oltár előtt, mellynél a Felséget áhitattal térdelni látta 9 hónappal ezeltől. S e forró ünnepélyes imánk még kétszer megújítatott e nap; mert mi vala főpásztorunk díszes vendégei nagy koszorúja előtt emelt szava: — mi vala az estéli kivilágítás alatt a püspöki laknál tisztelgő zene hármas „Éljen” örömkialtása, mint szívünknek a nagy Istenhez emelt imádsága: hogy felséges Császár s apostoli királyunkat az ő diadonságára, alattvalóinak boldogságára s egész birodalmának fényére éltesse.

Kegyes püspökünk gondoskodott arról is, hogy e nap öröme az élet és vagon-bátorságunkra felügyelő vitézektől egész a szegények kunyhóihoz, s a szenvedők

ágyaihoz is elhasson. Bő áldozatot vitt a nagy Fejedelem szép tulajdoninak oltárára. 2000 pftot az építendő bécsi templomra, hogy áldozzék Urunk mély vallásosságának. 200 pft. a helybeli es. k. katonaság s kórodának, hogy áldozzék a Felség hadtudományának, 100 pftot a megyei s 100 pftot az irgalmasok kórházának, hogy áldozzék a szenvedők nagy vigasszának, 100 pftot a nevelésben fáradozó, sz. Orsolyáról nevezett szüzeknek, hogy áldozzon népe boldogságát szíven hordozó Felség kegyének, 100 pftot a várost annyai lelki vigasztalással ellátó kapucinus atyáknak, hogy áldozzék a catholicismus intézményei hővédőjének, 100 pftot a koldus ápoló intézetnek, hogy áldozzék a nyomorultak felséges istápjának, 300 pftot a számszerint 122 házi szegényeknek, hogy áldozzék a szegények atyjának, kegyesen kiosztani kész volt. S mára van az egész megyében rendelve a hálaadó áldozat bemutatása. Hallgassa meg a magasságbeli nagy Isten forró imánkat.

M i l l e r.

XXVI.

Muzslán (Komárom megyében). A milly ritka, oly megható ünnepélyről akarom tudósítani az olvasó közönséget. Van községünk keblében egy jeles és minden jobb lelkűek őszinte tiszteletére méltó férfiú, ki örven éves önfeláldozással, ernyedetlen buzgalommal működik mint mester, népnevelő és tanító a muzslai kath. hívek jólétük s boldogságuk előmozdításán. Ez Endrődy János, kiről nyilván bevalljuk, hogy nemes szíver keblében, egy szilárd jellem, mellyen a mérget lehelő közönyös kor szelleme megtört, ki szívet és lélekkel jámbor katolikus, és mint ilyen felfogván hivatásának fontosságát, ötven év alatt minden tehetségét oda fordította, hogy a gondviselésére bízott serdülő ifjúságot mindenek előtt jó katolikusokká. — azután pedig hasznos polgárokká nevelje. Elismerte ezt az egész község, érezte, milly hálaival tartozik mindezzért szeretett tanítójának; s azért f. évi april 3-án u. m. Endrődynek iskolamesterré lett választásának félszázad ünnepén hálás szíve sugallatát követve, az isteni szolgálat végzetével az iskolában összesereglett, hogy ünnepélyesen nyilvánítsa az érdem koszorúzott férfiú iránti tiszteletét, tanúsítsa őszinte háláját.

Az iskolás gyermekek egyike, társai s az egész község nevében érzékeny szavakkal tolmácsolá mindnyájok hála érzelmeit; egy esinösen öltözött, alig hét éves fiatal leányka pedig egy ritka ügyességgel készített koszorút nyujta át, jelképezendő a hervadhatlan koszorút, mellyel az érdeműs férfiúnak fáradalmai amott a siron túl jutalmaztatni fognak. Az ünnepélyt rendező buzgó plebános ur segédjével, s a helybeli előjárók és népsokaság örömkítőresekben osztozák üdvözlötüket. Megható volt látni az érzékenyült öregnek szemében a megindulás örömkönyvét.

Nem hásszük, hogy kötelességünk körén túl lépünk, midőn reá az egyházi s világi előjáróság figyelmét tisztelettel felhívjuk, miszerint az említett tisztos ösznek érdemei felsőbb helyen is méltányoltatván, az egyháznak úgy mint a statusnak tett szolgálataiért valamely érdemjellel vigasztaltatnék meg.

Most pedig azon ohajtással fejezzük be közlésünket: tartsa meg az ég Úra községünknek még számos éveken át a jeles népnevelőt, s adna minél többeknek Endrődyket; mert úgy remélhetjük, hogy a nagyrészt er-

kölesi romlásnak indult korunk ujjaszületésének bitorhajjala nem sokára fel fog tűnni. F.

Különfélek.

A jó s olesó könyvkiadó társulat m. hó 29-én választmányi ülést tartott, melyben örvendetes tudomásul adatott az összegyült tagoknak, mikint Öcs. k. Fensége Albrecht főherceg, Magyarország kat. és polgári kormányzója kegyes leiratában a társulat négy lapjának leginkább az üdvös cél tekintetéből cautio-mentes kiadhatását megengedni méltóztatott. Ezen magas kegyességnek megköszönésére a választmány egy külön küldöttséget nevezett ki.

Sujánszky Antal Vallásos költeményeinek második kiadása, mint már mult számunkban előlegesen hirdettük, megjelent, s ekként Szerző ur a közönségnek adott szavát beváltotta. E gyűjtemény 138 verszetet foglal magában, két füzérbe fonva. Hosszasabb ismertetés nem tartozván lapunk köréhez, a helyett az ajtatos érület fölkeltésére közlünk e gyűjteményből egy verszetet az „Elő templom“-ról. A kiállítás pompásnak méltán nevezhető, s Emich Gusztáv nyomdájának bősületére válik. Ajánlva van e munka Mélt. Csajághy Sándor urnak, Csanád egyházmegye püspökének, a magyar egyházi irodalom egyik bajnokának és legkegyesb partfogójának. Boltiára ezen 240 lapra terjedő munkának 2 frt. p. Kívánunk neki jó sikert a magyar egyházi költészet érdekében.

Csanádi püspök ur ő méltósága egy pásztori levelet adott ki, melyben a t. plebános uraknak meghagyja, hogy ezélszerű beszédekben magyarazzák meg a híveknek: milly nagyfontosságu azon ügy, melly jelenleg az apostoli szent széket s a magas austriai kormányt foglalatoskodtatja t. i. a concordatum ügye. Egyszersmind könyörgéseket rendel ő méltósága, hogy a Szlélek malasztjával kísérje mind a két magas alkudozó felet, hogy e fontos ügy Isten nagyobb dícsőségére, az egyháznak és országnak javára szerencsésen elintéztessék.

Társulati ügy. A jó és olesó könyvkiadó társulat a honunkban is „Elő szent olvasó“, vagy „rózsafüzér“ nevezett alatt mindinkább szaporodó Mária-társulatoknak való alkalmas imakönyvről gondoskodni kívánván, illyenül egy egri érseki megyebeli buzgó plebános ur és alapító tag által írottat annál hajlandóbb volt elfogadni, minthogy azt (különben is az érseki főt. hatóság által helyeseltet), igen tisztelt szerzője szives volt a társulatnak ingyen, és teljes tulajdoni joggal átengedni. A társulat által kiadott könyvek sorában ennél fogva ezennel megjelenik a következő imakönyv is:

„Elő Rózsá: Imádságos és énekeskönyv, az „Elő szent olvasó“-ról nevezett Mária-társulatnak használatára. Az egri érseki hatóság jóváhagyásával. Kiadja a jó és olesó könyvkiadó társulat. Pesten, 1853. Nagy 12-ed rétbén, 108 l.

Az igen díszes nyomásu könyvecske (gyönyörű aczelmetszettel, és egy tokba zárt, sz. titkokat tartalmazó tizenöt czédulával együtt) keményen kötve 12 kr. p.; az

arany szegélyü, sajtolt papírba kötött velin példányoké: 16 kr., a bőrkötésü szinte aranszegélyü s velin példányoké pedig 26 kr. p.

Az ezen imakönyvhez csatolt Toldalék-ban a reggeli, 3 estvéli, egy a sz. miséhez való, nem különben gyónás- és áldozási stb. imádságok, valamint szokottabb templomi énekek is feltalálhatók. Megrendeléseket a társulat ügynöksége e könyvre nézve is a szokott föltételek alatt fogad el.

Jónak véljük egyszersmind ezuttal, főleg a népis-kolákat pártoló, s az ezekben járó ifjuságnak nem csupán értelmi, de erkölesi képezését is szívükön hordozó, minden czimü és rendü iskola és nevelésbarátok figyelmét, a társulat által nem rég kiadott, következő czimü könyvecskeire is ujjolag fölhívni:

„Piros tojások“. Iskolai ajándékul jó gyermeknek. Németül írta Schmid Kristóf. Fordította Somogyi Károly. Kiadta a jó és olesó könyvkiadó társulat. — Pesten, 1853. Nagy 16-r. 72 lap. Ara füzve boritékban és egy aczélynyomatu képpel: 6 kr.; aranyzással, és sajtolt papíru kemény kötessel 10 kr. p.

E könyvecske a társulat részéről egyedül a végett, hogy a tisztelt iskolai jöltévök, kik közé örömmel hisszük valamennyi nt. plebános urakat számíthatni, a jutalmazandó gyermekek iránti bőkezűségeket nagyobb megterhelhetőség nélkül gyakorolhassák, az azt nagyobb mennyiségben, tehát legalább 25 példányban vásárlóknak 3 p. krjával fog szines boritékba füzve adadni; sajtolt papírba és keményen kötve pedig 6 pkrval. — Az e könyvecske iránt tanusított élenkebb részvét ösztönül fog a kiadó társulatnak szolgálni, hasonló czélú s irányú, több más munkácskakkal is mielőbb gazdagítani a gyermekirodalmat; e vállalatával az iskola- és nevelésügynek legjobb szolgálatot vélvén tenni.

Kelt Pesten, aprilhó 8-án 1853.

A társulati igazgatóságtól.

Csöd kántor-tanítói állomásra. Tatabáza Bács megyei község kebelében megürülvén a kántor-tanítói állomás, az alsó tanítói hivatal pedig újból megállapítottván, ezennel folyó év majus 10-re csöd hirdették. Az elsőnek járadalma tisztességes lakás és szabad fűtés, egy száz for. ezüstben, 70 pozsonyi mérő kétszeres buza, két öl kemény fa, 4 iteze vaj s fél telek föld. Az al-tanítónak pedig 80 fr. p., 40 pozsoni mérő kétsz., két öl kemény fa, szabad fűtés és lakás. Kik tehát bármellyiket is elnyerni ohajtják, a kitzított határidőre ugyanott szükségelt írományaikkal megjelenjenek. Allmás april 2. 1853.

Antunovich János, alesperes.

Kegyes adományok. A sz. gyermekség társulatának: Nt. Lexa Ferencz, alesperes és tápio-györgyei plebános 1 frt. Lokner Mihály, tápio-györgyei kasznár 40 kr. A jánoshidai előjárók birságokból 9 frt. Labuda Tamás, rékási plebános 24 kr. A szolnoki egyházkerület 1 fr. 46 kr.

A közép-afrikai missiora: Simkovits Antonia 1 frt.

Kiadja „a jó és olesó könyvkiadó társulat“, szerkesztő BLÜMELHUBER FERENCZ.

Pesten 1853. Nyomatja LUKÁCS LÁSZLÓ, országut 6. sz.